Р Е Ш Е Н И Е
№ 44066

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова
ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9935** по описа за **2026** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от М. М. С., подадена от адв. Т., срещу Решение № 2418/29.06.2026 г., постановено по АНД № 15936/2025 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени твърдения, които могат да се определят като доводи за допуснато съществено нарушение на процесуални правила- касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде изменено издаденото наказателно постановление, алтернативно делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на въззивния съд.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът- началник група в Столична дирекция на вътрешните работи/ СДВР/, отдел „Пътна полиция“ /ПП/, не взема участие в производството. След обявяване на делото за решаване, на 21.10. по делото е постъпило становище по жалбата от юрк. М..

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление / НП/ № 25-4332-008542/24.04.2025 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „ПП“ , с което на основание чл. 174, ал. 1, т.2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП на М. М. С. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 1000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за 12 месеца.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 31.03.2025 г. около 11:05 часа в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица]М. М. С. е управлявал личния си автомобил „Нисан Примера“ с рег. [рег.номер на МПС] . При проверка пред бензиностанция „Круиз“ за употреба на алкохол с техническо средство алкотест Дрегер 7510 с инв. номер ARBA-0146 в 11:50 часа на 31.03.2025 г. проба № 6155 е отчела положителен резултат от 1.00 промила алкохол от издишания въздух. Отчетен е положителен резултат за употреба на наркотични вещества – кокаин. Връчен е талон за медицинско изследване № 311256 за ВМА. Поради това е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ GA № 1224099/31.03.2026 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

Въззивният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на М. М. С. за извършеното нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Неоснователни са изложените в касационната жалба доводи за допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на съдопроизводствените правила и за неизясняване на обективната истина по делото. Районният съд е провел съдебното следствие при спазване на процесуалните изисквания на чл. 13 и чл. 14 НПК, приложими по препращане от чл. 84 ЗАНН. Събрани са всички необходими и относими за правилното решаване на административнонаказателния спор доказателства, включително са разпитани свидетел очевидец и актосъставителят, и са анализирани приложените писмени материали – АУАН, разпечатка от техническото средство „Дрегер Алкотест 7510“, талон за медицинско изследване и заповеди за компетентност. Въз основа на тези доказателства съдът е изградил обосновани изводи за съставомерността на деянието.

Не се споделят и оплакванията за нарушение на материалния закон и Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, основани на представените пред настоящата инстанция писмени доказателства от наказателното производство (протокол от съдебно заседание по НОХД № 1037/2026 г. по описа на СРС и протокол за съдебна химикотоксикологична експертиза № И-10167/23.10.2025 г. на ХТЛ при ВМА С.). Съгласно чл. 219, ал. 1 АПК пред касационната инстанция се допускат само писмени доказателства за установяване на касационните основания. Съобразно чл. 220 АПК касационният съд проверява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от въззивния съд, и не събира доказателства за пререшаване на фактическите въпроси по същество. Дори да бъдат съобразени, представените документи от наказателното производство не опровергават изводите на районния съд относно концентрацията

на алкохол в кръвта на водача към момента на извършване на проверката и управлението на МПС. Видно от самата приета по наказателното дело съдебна експертиза, вземането на кръвната проба на лицето в болничното заведение е извършено в 14:30 часа на 31.03.2025 г. – близо три часа след проверката на пътя /11:50 часа/. В заключението на експертизата изрично е отразено, че към момента на вземането на биологичните проби организмът на водача се е намирал във фаза на елиминиране (метаболизиране) на приетия алкохол /л. 20/, поради което установената в по-късен час по-ниска стойност от 0,67 g/L не влиза в противоречие с отчетената при управлението на превозното средство концентрация от 1,00 на хиляда чрез техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“. Техническото средство, с което е извършена пробата на водача, е било от одобрен тип, преминало задължителна първоначална и периодична техническа проверка, като измерването е извършено по надлежния ред. Поради това показанията на техническото средство правилно са възприети като годно и достатъчно доказателство за установяване на нарушението по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП.

Като е приел, че водачът е управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта 1,00 на хиляда, попадаща в законовия диапазон над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, първоинстанционният съд правилно е приложил материалния закон, квалифицирайки деянието по санкционната норма на чл. 174, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Предвидените в тази норма административни наказания „глоба“ в размер на 1000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца са определени от законодателя в абсолютно фиксиран размер, поради което правилно са потвърдени от СРС, без да е налице законова възможност за тяхното намаляване или преквалифициране по чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд се е произнесъл и по въпроса за разноските, като на основание чл. 63д, ал. 3 и ал. 5 ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, е осъдил М. М. С. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 68,17 евро (130 лева).

По изложените съображения решението на СРС се явява правилно следва да бъде оставено в сила на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН.

При този изход разноски на ответника не се дължат, тъй като не е направено своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в касационната инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2418/29.06.2026 г., постановено по АНД № 15936/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.